

Els més venuts a les llibreries

FICCIÓ		
1	Un home a les fosques Paul Auster	EDICIONS 62 = 2
2	El noi del pijama de ratlles John Boyne	EMPÚRIES ↑ 2
3	Els homes que no estimaven les dones Stieg Larson	COLUMNA ↓ 2
4	Tretze tristos triangles Albert Sánchez Piñol	LA CAMPANA = 2
5	La ciutat cansada Pere Calders	EDICIONS 62 = 2

↑ situació respecte a la setmana passada 1 setmanes en llista

NO FICCIÓ		
1	El secret Rhonda Byrne	ENTRAMAT ↑ 2
2	Plató i un ornitorinc entren en un bar... Daniel Klein i Thomas Catchcart	LA CAMPANA ↓ 2
3	Abans dels Sis d'Octubre Amadeu Hurtado	QUADERNS CREMA ↑ 1
4	La bona vida Àlex Rovira	ARA LLIBRES ↑ 1
5	El secret més ben guardat Marc Estévez i Robert Höss	ARA LLIBRES ↓ 2

Els més demanats a les biblioteques

FICCIÓ		
1	L'últim patriarca Najat El Hachmi	PLANETA ↑ 2
2	Els homes que no estimaven les dones Stieg Larson	COLUMNA = 2
3	Un món sense fi Ken Follett	EDICIONS 62 ↓ 2
4	Una lectora poc corrent Alan Bennet	EMPÚRIES/ANAGRAMA ↑ 1
5	El noi del pijama de ratlles John Boyne	EMPÚRIES ↓ 2

NO FICCIÓ		
1	El món groc Albert Espinosa	ROSA DELS VENTS ↑ 2
2	Plató i un ornitorinc entren en un bar... Daniel Klein i Thomas Catchcart	LA CAMPANA ↑ 1
3	El secret Rhonda Byrne	ENTRAMAT ↓ 2
4	Paraules que curen Àlex Rovira	PLATAFORMA ↑ 1
5	L'òmnibus de la mort Toni Orensanz	ARA LLIBRES ↓ 2

Amb la col·laboració de les llibreries:

Abacus, Casa del Llibre, Catalònia, Documenta, FNAC, La Central, Laie, Ona, Proa Espais (Barcelona), Llibreria 22 (Girona), La Gralla (Granollers), Caselles (Lleida), Robafaves (Mataró), La Rambla (Tarragona), La Tralla (Vic) i L'Odissea (Vilafranca del Penedès)

Amb la col·laboració de les biblioteques:

Margarida de Montferrat (Balaguer), Fages de Climent (Figueres), Pública de Girona, Central (Igualada), Pública de Lleida, Marià Vayreda (Olot), Popular de Palafrugell, Central (Reus), Pública de Tarragona, Marcel·lí Domingo (Tortosa), Joan Triadú (Vic) i Torres i Bages (Vilafranca del Penedès)

La Llibreria 22 (Girona)

RECOMANA:
La cançó de l'estiu
autor: Daniel O'Hara
editorial: Empúries
preu: 12,95 €

La biblioteca Joan Marsé (Barcelona)

RECOMANA:
Out
autor: Natsuo Kirino
editorial: Emecé
preu: 20,50 €

LLIÇONETRES

LLUÍS LLORT

Cal fer una dedicatòria?

La dedicatòria és l'expressió concisa d'un sentiment x: amor, amistat, agraïment, record, etcètera, manifestat de manera pública però amb uns codis privats. Si llegim: "A la Maria Pepa, amb amor etern", l'autor ens diu que s'estima la tal Maria Pepa. Ara, qui és ella? Quina relació mantenen? De fet, es coneixen? Com a lectors, la dedicatòria no ens serveix de res, és un missatge xifrat. Una pàgina malaguanyada.

La dedicatòria sol obeir a un impuls emotiu que s'ha desvirtuat en convertir-se en una mena d'obligació, de peatge sentimental, fins i tot de joc en els casos de poetes o narradors que dediquen, no el llibre, sinó gairebé cada peça.

Podem dedicar una obra a qui vulguem, però hi ha tres tipus de dedicatòria base. A un progenitor (o a tots dos) i, si és mort, acompanyat d'un aclaridor *in memoriam*. A un fill, perquè se sàpiga que som fèrtils, suposo. A la parella. Aquesta última jo solia considerar-la insubstancial, cortesia més que sentiment, fins que vaig descobrir que pot ser un presagi de la separació. Us sembla una brometa? Doncs us donaré exemples d'autors que, després de dedicar una obra a la parella se n'han separat. No poso títol de l'obra ni nom de l'excònjuge per falta d'espai: Ada Castells, Hèctor Bofill, Pep Blay, Jordi Llavina, reincidents com Sebastià Alzamora (dues vegades) i casos de reciprocitat com Lluís-Anton Baulenas i Empar Moliner, que es van dedicar obres l'un a l'altre. Au, aneu jugant.

EL LLIBRE MENYS VENUT

DAVID CASTILLO

Pregunta-ho a la pols

Començàvem el primer article d'aquesta secció subscriuint la sentència de T.S. Eliot quan deia que eren els llibres amb pèrdues econòmiques els que feien avançar la cultura. Hi ha hagut autors, però, que no han venut res en les primeres edicions –o fins i tot en vida– i després han sigut *long sellers*, amb llibres de referència, de llarg recorregut, de lectura obligatòria. Podria ser el cas del mític narrador italoamericà John Fante, mestre de Charles

El narrador americà John Fante no va tenir sort inicialment aquí

Bukowski, guionista de Hollywood i amb una vida marcada per l'atzar, que tan bé va saber reflectir a la seva obra. Al nostre país, Fante va entrar a través de Grijalbo i de Xavier Folch, que el va incorporar al catàleg de la incipient editorial Empúries dels anys vuitanta i del segell castellà germà, Antártida, que va fracassar. Recordo l'entusiasme del Xavier i de la Mariona, una de les seves persones de confiança a l'editorial.

Conservo unes transparències i amplis dossiers, amb fotocòpies, que en molts casos ja s'han esborrat, sobre el narrador. Els diaris en van parlar efusivament, però les vendes no es van notar. Parlo amb Folch vint anys després del cas Fante. M'explica l'enfonsament comercial dels seus llibres que va publicar i fins i tot s'estranya que recordi el nom de l'editorial en castellà que no va funcionar. Entre els títols n'hi havia de tan destacats com *Pregunta-ho a la pols* i *Espera la*

primavera, *Bandini*. La veritat és que els llibres eren perles en el magnífic catàleg d'Empúries, ple de llibres de poesia excel·lents, assaigs amb castanya i narradors amb coses a dir, com Fonalleras i Palàcios, entre molts altres. No va funcionar! Els títols els recuperaria Anagrama, que ha publicat tota l'obra de Fante i ha incorporat molts títols a *Compactos*, una de les col·leccions de butxaca més venudes a Espanya. Finalment, sort i qualitat s'aliaven.*